

Cașeta

INVĂȚĂMÎNTULUI

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNI ȘI CULTURĂ

Anul XVII nr. 784

vineri 8 ianuarie 1965

8 pagini 25 bani

Noul patinoar din cartierul Floreasca, loc mult căutat de elevi în zilele vacanței de iarnă.

A forma deprinderi de muncă intelectuală

rare sau al unor fragmente ale acestora —
părerile sau comportările unor eroi în anu-
ite împrejurări. Toate aceste procedee îi
ne scolari în situația de a aduce o con-
tudiul literaturii, în
terar.

O NOUĂ ETAPĂ DE MUNCĂ

Încă nu s-a stins de tot ecoul larmei ce a tulburat adânc singurătatea albă a coloșilor de piatră. E încă proaspătă urma patinelor care, două săptămâni încheiate, au brăzdat cu tăria diamantului oglinda de cristal a ghețușului. Acum gândurile dau ocol școlii. Mîinile mici caută tocul și cerneala, ochii zăbovesc îndelung pe cărțile ce așteaptă veșmînt nou.

Reîncep cursurile...

Forțe proaspete se pregătesc să dea asalt lumii cifrelor și a literelor închise între filele de carte. Planurile de bătaie, la care profesorii au chibzuit mult în zilele vacanței, au fost urzite

Cum să pătrundă căpșorul mic de copil complexitatea fenomenelor vieții, imensitatea lumii, splendoarea capodoperelor create de geniul uman? Cum să înțeleagă și prichindelul dintr-a-nția mișcarea permanentă din natură, cum să-l familiarizezi pe adolescentul clasei mai mari cu tainele atomului îndelung cercetate de savanți? Cum? Ore și zile în șir de strădanii pasionate au luminat răspunsul, au adus soluțiile pe care învățătorii și profesorii se pregătesc acum să le aplice.

Desigur, reîntîlnirea cu copiii va pune în fața fiecărui dascăl și probleme noi. Și acestora ei le vor da dezlegarea cea mai bună. Garanția? Priceperea pe care au arătat-o în mun-

Atâtea drumuri...

trice, nemăsurate în kilometri și tone de construcție, dar fiind în aceeași măsură acte constructive.

Așadar, o revăd. În cadrul ei intîm de existență, în casa ei cea mare, cu sute de copii, închizînd ecourile a peste treizeci de ani de muncă. De creație aș spune mai degrabă, gîndindu-mă la opera vie, plămădită între cei patru pereți ai clasei, cu o rară și admirabilă energie. Filonul lăuntric s-a exteriorizat în blîndețea sobră a liniilor feței, în jarul și puterea de convingere a ochilor noptateci, în demnitățile și prietenia degajate din cele mai obișnuite gesturi. Așa cum arată, în memoria sau în închipuirea noastră, tabloul în calde culori al învățătoarei.

1964 a scos-o din ceea ce părea anonimatul micului Plopu (neconsignat pe harta țării, care domină unul dintre pereții cancelariei) și i-a dăruit momentul unic al vieții: în marea sală de marmoră a Consiliului de Stat, Eugenia Maruteanu a primit, din mîna tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, titlul de învățătoare emerită. Acestui moment de puternică surpriză și emoție (fiindcă nu-și imaginase vreodată că modesta ei muncă ar merita și o altă răsplătă de cît însuși bucuria de a călăuzi primii pași ai copiilor), i-au urmat apoi, reacție în lanț, altele. Aduse, în repetate rînduri, de poștașul care trecea podețul peste Trotuș. Aflînd din ziar vestea, mulți dintre foștii ei elevi, dintre care unora le și pierduse urma, i-au adresat scrisori de felicitare.

Le am sub ochi și le parcurg odată cu învățătoarea. Își amintește de fiecare semnatar, a cărui caligrafie o recunoaște dintr-o sută, fiindcă în rotunjimea acestor litere a intrat ceva din mișcarea intimă a propriului ei scris. Într-una dintre misi-

ve, printre mulțumiri pentru „Drumul drum și primele năzuințe”, un foarte tînr coleg de învățămînt — pînă a fi chemat să-și facă stagiul militar fusese suplîntor la școala din Plopu — i se adresează în calitatea ei de directoare a școlii, cerîndu-i o sumedenie de amănunte despre foștii lui elevi. Și (iar faptul ar merita tipărit cu litere groase) omul acesta tînr trimite în Plopu, cu aceeași poștă, alte 39 de scrisori: cite una fiecărui copil din catalogul clasei pe care a condus-o.

Pentru un ceas, am fost și eu elevul Eugeniei Maruteanu. Cu greutate îmi făcusem loc într-una dintre înguste bănci. Cu bețisorul pe hartă își călăuzea elevii într-o călătorie imaginară, de-a lungul itinerarelor industrializării. Apoi i-a lăsat pe copii să povestească despre munca și viața părinților lor — mineri, muncitori forestieri, petrolisti din valea Trotușului, riul care scaldă marginea satului. Iar eu simteam că asist la o veritabilă dezbateră despre viitorul colegilor mei ocazionali de clasă; despre atîtea drumuri pe care viața, generoasă acum, le deschide copiilor dintr-un sat anonim, de unde, pînă în anii noștri, nu plecase nimeni spre învățămîntul superior. Și Eugenia Maruteanu se gîndea, cred, la același lucru, povestindu-le copiilor despre atîtea interesante drumuri alese, în vremea din urmă, de către foștii ei școlari care au învățat tot aici, în aceleași bănci lustruite.

Aveam apoi să răsfoiesc caietul de însemnări al învățătoarei. Memorie vie a școlii. De pe aceeași pagină, a unei singure zile, aflîm că s-a prezentat un diafilm despre Africa, că Eugenia Maruteanu s-a dus pe seară la un elev bolnav, ca să-l pună la curent cu lecțiile, precum și o subîmniere peda-

gogică (ca directoare care a asistat la lecția unui învățător), de felul: „S-a predat lumină arcului de cerc. S-a luat teoretic. Dacă se făcea o confruntare practică, lecția ar fi fost mai bine reținută”. Astfel de însemnări se interferează firesc, în paginile aceluiași caiet, cu altele, consemnînd fapte de interes obștești, din viața cea de toate zilele a satului. A avut loc o întîlnire a tinerețului cu un cunoscut miner; cerc al gospodinelor; casa unei bătrîne văduve a luat foc, iar începutul de incendiu a fost oprit cu ajutorul școlarilor, organizați de către învățătoare în șir indian pentru transportul găleților cu apă; brigada de agitație a școlii a fost aplaudată la faza raională a concursului artistic de amatori; vizita unei brigăzi științifice. Iar toate acestea înscrise lapidar, de un condei care înregistrează urcușul mai puțin spectaculos, poate, dar înțeles și tenace, al unei colectivități. O mîna de oameni plopenii, dar...

Cînd a venit în Plopu, ca tînră învățătoare, școala avea patru clase — și acelea absolvite de cîți? Și lat-o acum, aproape să i se rotunjească anii de pensie, trăind satisfacția cu pregătește prima serie de elevi care absolvă opt clase. Doi ani îi mai rămîn pînă la pensionare. Exact atîția ani mai are o fostă elevă a ei pînă la terminarea Institutului pedagogic. Și cea mai vie dorință a fetei este de a se reîntoarce, ca învățătoare, în satul ei natal. Viața își are simbolurile sale: cînd Eugenia Maruteanu va fi închis catalogul ultimei serii de școlari, această fostă elevă va prelua prima serie...

Voi trece atunci din nou, la schimbul ștafetei, podețul acela peste Trotuș.

VICTOR VINTU

A forma deprinderi de muncă intelectuală

(Urmare din pag. 1-a)

să efectueze singuri acasă unele experimente simple, să observe rezultatele lor, să le interpreteze ei înșiși încă înainte ca să aibă loc. Bunăoară, înainte de a trece la lecția despre termoconductibilitate (cl. VI-a), putem cere elevilor să țină pe deasupra unei flăcări, cite o vergea de tal, de lemn, de sticlă și să observe petrecele. Ușor de executat, această experiență care nu consumă prea mult din timpul elevului îi stimulează spiritul de investigație, curiozitatea științifică. Sînt multe plinele care ne dau posibilitatea să folosim această cale pentru dezvoltarea deprinderilor de muncă intelectuală. Fizica, chimia, botanica, zoologia, geologia, geografica iată numai cîteva. Condiția succesului acestei privințe este însă să ținem seama de nivelul vîrstei elevilor din fiecare clasă de timpuri pe care îl au la dispoziție pentru munca independentă, deoarece altfel — că le cerem să facă observații preliminare și lucrări care depășesc forțele lor, dăm lucrări prea întinse față de timpul care îl au pentru studiu — putem ajunge la efecte exact contrarii celor așteptate.

La unele secții de învățămînt există preocupare permanentă pentru modul în care se îngrijesc învățătorii și profesorii de muncă deprinderilor de muncă independentă ale elevilor. Așa, de exemplu, secția de învățămînt a regiunii Argeș a orientat și ea să dezbată în consiliul pedagogic problema respectivă, pentru stabilirea celor ce sînt făcînd în această privință la fiecare clasă. În același timp secția a cerut profesorilor să țină lecții speciale de formare a deprinderilor de muncă independentă, în care să se facă indicații practice cu privire la modul cum trebuie să lucreze cu manuscrisul cum să-și efectueze temele scrise, cum să lucreze pe bază de fișe, cum să compună un material etc. Acordînd cadrelor didactice un ajutor concret în această direcție, instructorii au îndrumat, de pildă, pe profesorii de matematică să pună un accent mai mare pe formarea deprinderilor de calcul mintal efectuarea în mod individual și independent a exercițiilor și problemelor, nu numai în casă, dar și la ora de curs, să ceară elevii să compună singuri probleme pe baza rîndurilor și relațiilor date etc. Profesorii de fizică și de chimie au fost îndrumați să facă un loc cît mai larg experiențelor, lucrărilor de laborator. La rîndul lor, profesorii de limba romînă au fost orientați să folosească mai intens și mai judicioasă compunerilor, a lecturii în afară de clasă ș.a.m.d. La obiecte ca istoria, economia politică, socialismul științific este recomandată folosirea mai frecventă a metodei euristice care îi pune pe elevi în situația să caute ei înșiși faptele, să ajungă independenți la concluzii și generalizări.

Regulamentul școlii de cultură generală prevede organizarea în școală a unor varietăți de cercuri pentru elevi — cercuri de obiecte, tehnice, artistice. Dacă pedagogii care conduc cercurile știu să-i atragă membrii acestora la o muncă independentă și potrivită cu puterile lor, dacă îi stimulează să facă mici cercetări, dacă îi obișnuiesc să discute și să aprecieze calitatea lucrărilor efectuate, cercurile pot contribui într-o măsură însemnată la dezvoltarea interesului pentru problemele științelor și artei, la stimularea gustului pentru studiu și pentru lectură.

De o mare importanță...

Profesoara din Variaș

Pe cîmpia întinsă a Variașului, scîldată în lumina rece a soarelui de iarnă, o mașină mică înghite distanța kilometru după kilometru. Mașina aceasta poate fi întîlnită adesea, mai ales după amiază sau la sfîrșitul săptămîinii, duminica, pe șoselele care brăzdează raionul Sînnicolaul Mare. Coboară din ea, în sate, o femeie de statură potrivită, mereu cu zîmbetul pe...

I-a ajutat, în treburile lor obștești, și pe locuitorii din Saravale, din Lovrin, din Sandra, din Lecea Mare, din Biled sau Satchinez, din Pescac sau din Igris, ca să nu mai vorbim de Variaș, comuna în care locuiește.

Aici, la Variaș, tovarășa Luchin lucrează din anul 1936. Acum ea îndeplinește și funcția de directoare-juțetă a Școlii...

le-a primit în decursul anilor, ca semn al prețurii ce o poartă poporul tuturor celor care își slujesc patria cu dragoste, cu credință.

...Intr-un amurg ce cobora peste întinderile Variașului am surprins-o pe Angela Luchin stînd în bă cu un grup de discuta...

Educația estetică

Omul societății noastre socialiste trebuie să fie nu numai un om cu o temeinică pregătire de specialitate, dar și un om multilateral dezvoltat, cu un larg orizont cultural. Școala, profesorii se străduiesc să facă larg cunoscute elevilor comorile științei, literaturii și artei, să trezească interesul copiilor și tinerilor pentru bogata viață intelectuală și artistică a patriei noastre.

În sfera acestor preocupări se înscriu printre altele, la loc de frunte, acțiunile menite să-i apropie pe copii și tineri de comorile artei plastice. Deseori îi întâlnim pe elevi pășind alături de profesori în sălile muzeelor, poposind îndelung, cu admirație, în fața unor tablouri. De multe ori îi vedem, în școală sau acasă, răsfoind cu luare aminte filele unor albume de reproduceri sau discutând pasionați despre o operă plastică, despre un pictor. Sînt școli care organizează în mod frecvent cicluri de conferințe despre arta plastică susținute de specialiști și însoțite de proiectări de diapozitive. În multe locuri, de asemenea, s-au organizat cercuri de pictură sau de sculptură, menite să stimuleze înclinațiile elevilor către artele plastice. Grijă pentru educarea estetică a elevilor se manifestă nu mai puțin și prin însuși aspectul sălilor de clasă, al culoarelor, împodobite deseori cu reproduceri după opere de artă valoroase, cu vase de flori care pun în evidență armonia unor culori, eleganța unor linii.

Nu se poate să nu observăm însă că mai sînt încă o serie de școli unde cultura plastică a elevilor se face în mod formal, unde ei nu sînt ajutați să devină receptivi la frumusețea unui tablou sau a unei sculpturi. Toate școlile organizează vizite la muzee. Uneori, însă, aceste vizite se desfășoară numai pentru că au fost înscrise în planul de muncă. Elevii trec prin muzeu în grabă, ca pe stradă, conduși de oameni fără competență și privească indiferenți opere de valoare universală, pentru că nimeni nu s-a străduit să le trezească interesul pentru ele, să-i ajute să le înțeleagă frumusețea.

Lipsa de preocupare în acest domeniu a unor școli se vedește și în ambianța pe care o creează ele: pereții încărcăți cu tot felul de ilustrații lipsite de valoare, tăiate de prin reviste, cu panouri alcătuite fără nici un discernămint etc. Firește, acestea fac un prost serviciu, nu pot contribui la educarea estetică a elevilor, la apropierea lor de înțelegerea adevăratei arte.

Se mai întîlnesc din păcate, la unii pedagogi, păreri ca acestea: „Ce să ne mai preocupăm de cunoașterea artei plastice, că doar elevii noștri n-or să facă pictori, ci o să lucreze în ales în domeniul tehnicii“. Este o concepție obsoletă greșită. Viitorul muncitor, tehnician sau inginer nu are nevoie de artă? Nu se poate ca cel chemat să dirijeze procesele tehnologice, mașinile automatizate, uriașele agregate ale viitorului să nu fie în același timp și un om sensibil, capabil să înțeleagă frumusețea, să se emoționeze în fața lui, să-l includă în preocupările sale și chiar în activitatea sa profesională. Și cine îl va ajuta să facă mai tirziu de artă dacă nu se face acum, la vremea copilăriei și adolescenței, școala — să-și folosească forțele sale proprii și folosind și sprijinul care i se acordă?

În viața lor, pot să-o ajute în educarea estetică a tineretului. În această acțiune se înscrie, de exemplu, inițiativa luată recent de către Muzeul de Artă al R.P.R. de a prezenta elevilor arta plastică românească clasică și contemporană. În acest scop, un grup de specialiști din cadrul Muzeului a întocmit o tematică referitoare la cele mai reprezentative opere ale pictorilor noștri. Pe baza ei au fost alcătuite apoi 15 panouri mari, cuprinzînd reproduceri de bună calitate, însoțite de texte explicative. Se află astfel aici reproduceri după lucrările pictorilor Theodor Aman, Ion Negulici, Theodor Rosenthal, Barbu Iscovescu, Nicolae Grigorescu, Ion Andreescu, Ion Luțian, Octav Băncilă etc., ca și ale unora din pictorii noștri contemporani. Există de asemenea un panou care reprezintă Muzeul de Artă al R.P.R. aspecte din sălile sale, imagini din activitatea depusă de specialiștii muzeului pentru reconstituirea și restaurarea tablourilor. La sfîrșitul primului trimestru, primele panouri au și sosit în școli. Le-am văzut, de pildă, la Școala medie nr. 34, la școlile medii „I. L. Caragiale“ „Mihail Sadoveanu“ și „Dimitrie Cantemir“ din Capitală. Ele vor fi expuse și în alte școli din Capitală și din provincie, așa încît un număr cît mai mare de elevi să poată cunoaște bine comorile artei plastice românești.

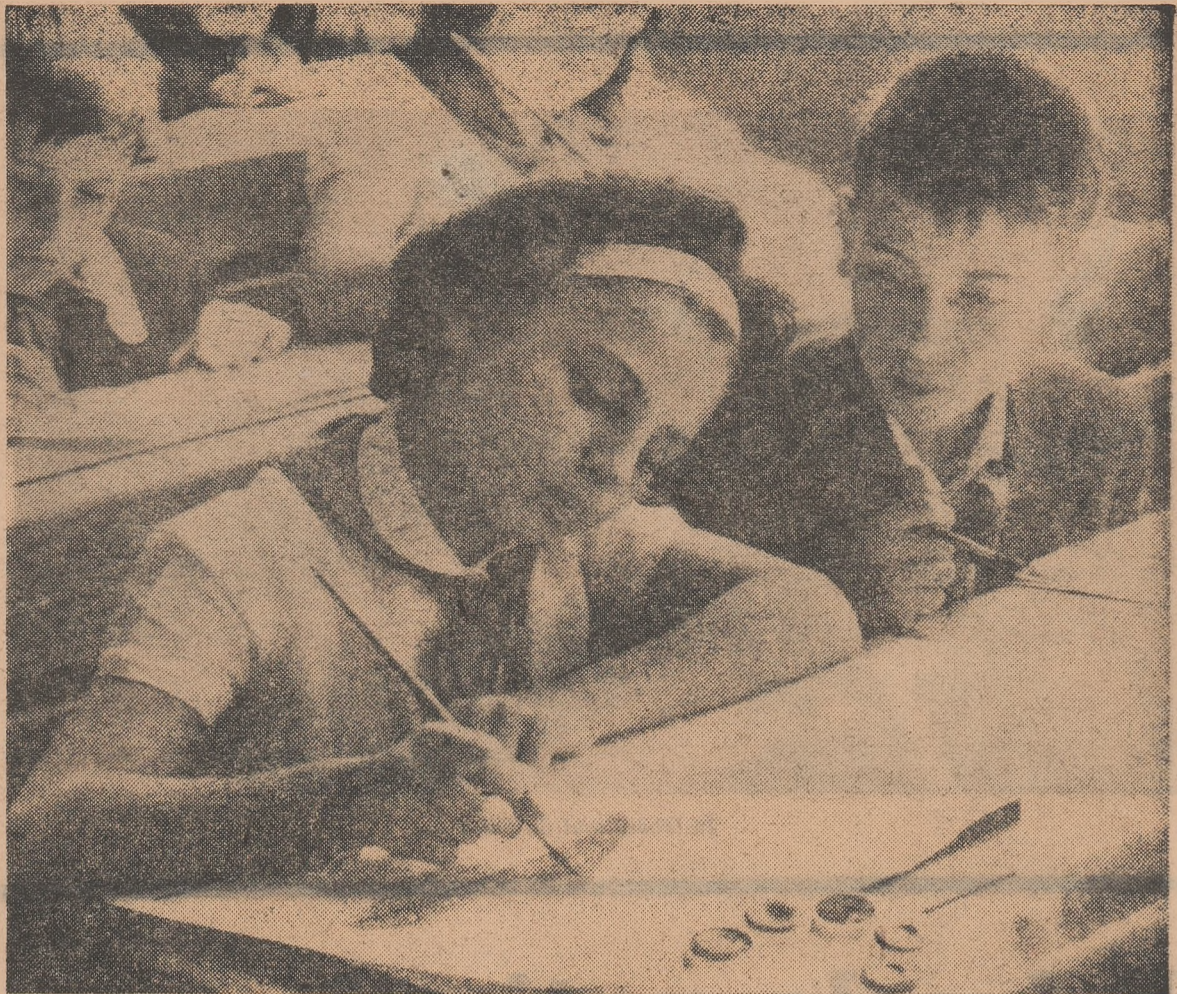
Paralel cu aceasta, Muzeul a organizat un ciclu de conferințe despre arta plastică românească. Prezentate în școli de pictori, de critici de artă etc, aceste conferințe, însoțite adesea de proiectii trezesc mult interes în rândurile elevilor. Se vor bucura desigur de multă popularitate și vizitele elevilor în atelierele unor pictori, care vor fi organizate în cursul acestui an școlar cu sprijinul muzeului.

Inițiativele laudabile ale Muzeului de Artă pot fi completate cu numeroase alte inițiative și acțiuni. S-au dovedit a fi deosebit de apreciate, de exemplu, expozițiile volante de artă plastică organizate de unele școli din provincie cu sprijinul muzeelor locale. Firește, nu este vorba de simple vitrine la care elevii să se uite în trecuț și care apoi să rămîină în școală ca niște piese de mobilier. Expunerii operelor plastice trebuie să i se adauge o adevărată acțiune de formare a gustului elevilor, de îmbogățire a culturii lor generale, prin conferințe atractive și prin discuții despre artă conduse de specialiști, prin prezentarea unor proiectii, prin îmbogățirea bibliotecilor școlare cu cărți de istorie a artei, cu albume etc.

Un real ajutor pot primi școlile în educarea estetică a elevilor de la filialele Uniunii Artiștilor Plastici, care pot sprijini cercurile plastice ale elevilor, pot organiza „zile de creație“ în care școlarii să urmărească la lucru pe artiști, să primească lămuriri din partea lor etc. De asemenea, Fondul Plastic poate sprijini școala edînd în tiraje mai mari reproduceri după cele mai bune opere clasice și contemporane în condiții grafice superioare. Instructiv și util pentru formarea culturii plastice a elevilor ar fi și un film documentar despre modul cum se naște o operă de artă.

Iată numai cîteva sugestii care, adăugate acțiunilor existente în școli, pot contribui la educarea estetică a elevilor, pot face ca tot mai mulți dintre ei să înțeleagă și să iubească arta.

MONICA VERDEȘ

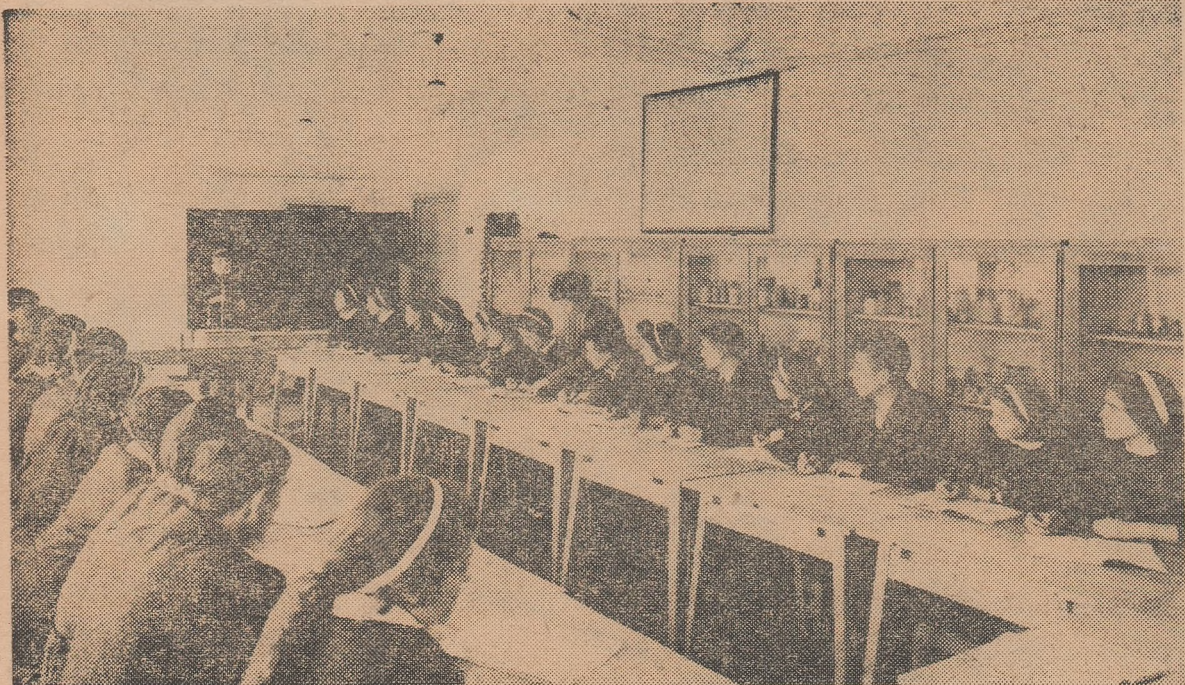
O oră de desen la Școala medie „Dr. Petru Groza“ din Capitală

La cercul de artă plastică de la Casa pionierilor din Botoșani

Pe panourile expuse în școli se va prezenta și acest tablou, al pictorului Ștefan Luțian

In laboratorul de fizică

Primele noțiuni de electromagnetism

Studiind electromagnetismul, elevii clasei a X-a capătă, între altele, noțiunea de câmp magnetic și noțiuni despre elementele care caracterizează acest câmp. După părerea noastră, modul în care sînt introduse actualmente aceste noțiuni este susceptibil de unele îmbunătățiri. Socotim, în-deosebi, că noțiunea de câmp magnetic ar fi mai bine înțeleasă de elevi dacă prezentarea ei ar porni nu de la magnetii permanenți, ci direct de la interacțiunea curenților electrici.

Printr-o experiență simplă le-am putea arăta elevilor că între doi conductori paraleli, străbătuți de curent electric, se manifestă forțe de atracție sau de respingere, subliniind că atracția sau respingerea conductorilor este vizibilă, în cazul în care aceștia nu sînt perfect întinși, printr-o curbare a firelor spre interior, respectiv spre exterior. Experiența descrisă mai sus poate fi interpretată în felul următor: fiecare din cei doi curenți electrici creează în jur un câmp magnetic, care la rîndul său acționează asupra celuilalt curent, determinînd apariția unei forțe de atracție sau de respingere. Deci, curentul electric creează în spațiul înconjurător un câmp magnetic, prin intermediul căruia își exercită acțiunea asupra altor curenți. Câmpul magnetic depinde de forma conductorului prin care trece curentul electric. De numirea de câmp magnetic se datorește faptului că magnetii permanenți produc aceleași câmpuri ca și curenții electrici.

În legătură cu caracteristica esențială a câmpului magnetic, care constă în exercitarea unei forțe asupra curenților electrici, este necesar să subliniem natura materială a acestui câmp. Vom arăta astfel elevilor că forța pe care o exercită câmpul magnetic asupra curenților poate efectua un lucru mecanic, deci câmpul magnetic posedă energie. Energia fiind o însușire caracteristică materiei, elevilor le devine clară natura materială a câmpului magnetic.

După părerea noastră, introducerea în acest fel a noțiunii de câmp magnetic, pornindu-se de la interacțiunea curenților electrici, prezintă o serie de avantaje. În primul rînd, prin acest procedeu se indică, drept sursă a câmpului magnetic, curentul elec-

tric. În felul acesta se arată chiar de la început că sarcinile electrice în mișcare sînt cele care produc câmpul magnetic — fapt care va deveni și mai convingător la explicarea magnetismului pe baza curenților moleculari ai lui Ampère — și nu mai este necesară menționarea ipotezei masei magnetice.

Pe de altă parte, noțiunea de câmp magnetic devine mai accesibilă datorită analogiei ce se poate stabili cu câmpul electrostatic, deja cunoscut de elevi. Ei înțeleg că, așa cum sarcinile electrice în repaus interacționează prin intermediul câmpului electric, tot astfel și sarcinile electrice în mișcare, adică curenții electrici, interacționează prin intermediul câmpului magnetic. Apare deci atît latura comună a acestor două câmpuri, cît și deosebirea profundă dintre ele.

O dată introdusă noțiunea de câmp magnetic, este necesară prezentarea elementelor care caracterizează acest câmp. Vom arăta astfel elevilor că, luînd naștere într-un mediu oarecare, câmpul magnetic se caracterizează din punct de vedere cantitativ prin mărimea numită intensitate a câmpului magnetic în mediul respectiv, mărime care se notează cu B și care a primit numele de inducție magnetică. Vom preciza că influența mediului respectiv asupra câmpului magnetic este concretizată în relația $B = \mu H$, în care factorul μ reprezintă permeabilitatea magnetică. Relația arată că inducția magnetică este proporțională cu altă mărime, de asemenea vectorială, numită intensitate a câmpului magnetic și că factorul de proporționalitate — al cărui sens fizic va fi lămurit la studiul fenomenului de magnetizare prin influență — joacă, în cazul câmpului magnetic, un rol similar cu permitivitatea electrică în cazul câmpului electrostatic.

O importanță deosebită o are înțelegerea de către elevi a sensului fizic al mărimii B . Le arătăm că, dacă considerăm o porțiune limitată dintr-un circuit electric, aflată într-un câmp magnetic, asupra acestei porțiuni va acționa o forță. Porțiunea respectivă de circuit, prezentînd un anumit grad de mobilitate, poate fi asemănată cu o sarcină electrică ce se deplasează sub acți-

unea câmpului electrostatic. Deci, prin analogie cu câmpul electrostatic, putem spune elevilor că inducția magnetică B într-un punct al câmpului magnetic se măsoară prin forța maximă (mărimea forței depinzînd de direcția curentului electric) care acționează asupra unității de lungime a conductorului aflată în punctul respectiv prin care trece o unitate de intensitate de curent. Elevii își dau seama că direcția curenților și forța care acționează asupra sa determină un plan. Le arătăm că inducția magnetică va fi prin convenție un vector perpendicular pe acest plan, a cărui orientare este dată de înaintarea burghiului ce se rotește de la direcția forței către direcția curenților pe drumul cel mai scurt.

Chiar dacă noțiunile prezentate mai sus comportă un anumit grad de dificultate, ele permit indicarea semnificației fizice a inducției magnetice și a intensității, mărimi care intervin atît de frecvent în studiul electromagnetismului.

Mergînd mai departe, putem da elevilor noțiunea de linie de forță magnetică, arătîndu-le că aceasta este curba a cărei tangentă coincide în fiecare punct cu orientarea vectorului inducție magnetică B (sau intensitate H) în acel punct. Această definiție a liniei de forță este cunoscută de elevi încă de la studiul câmpului electrostatic. Arătăm că acestei linii i se atribuie și un sens care coincide cu sensul vectorilor amintiți mai sus în punctul respectiv. Le atragem atenția că liniile de forță magnetică (pe care le punem în evidență cu ajutorul piliturii de fier), servesc la reprezentarea grafică a câmpului magnetic, după cum liniile de forță electrice au servit la reprezentarea grafică a câmpului electrostatic.

O dată introdusă noțiunea de câmp magnetic și subliniate elementele care îl caracterizează, vom putea trece la studiul sistematic al câmpurilor magnetice produse de diferiți curenți — liniari, circulari etc. — indicînd, pentru fiecare caz în parte, spectrul magnetic și inducția magnetică sau intensitatea.

Prof. EUSTAȚIU CONSTANTINESCU

Rezultatele unei cercetări

În cadrul unei cercetări cu privire la pregătirea viitoarelor cadre pentru agricultura noastră socialistă, s-a urmărit în mod deosebit problema eficienței cunoștințelor agricole predate în clasele V—VIII, măsura în care se poate pune bază pe aceste cunoștințe în pregătirea viitorilor mecanizatori sau tehnicieni în domeniul agriculturii. Cercetarea a fost organizată la clasele anului I de la o serie de școli tehnice agricole.

În prima fază a cercetării am urmărit să constatăm cum au fost înțelese unele probleme tehnice, raportate la rolul pe care îl au acestea în activitatea practică. Elevilor li s-a dat un chestionar la care au fost solicitați să răspundă în scris. În aprecierea cunoștințelor am avut drept criterii numărul răspunsurilor date de elevi raportat la totalul întrebărilor, nivelul acestor răspunsuri (corect, parțial corect, incorect), modul cum au fost corelate cunoștințele teoretice cu practica, modul cum au fost folosiți termenii de specialitate etc.

Verificarea răspunsurilor a arătat că marea majoritate a elevilor (peste 80 la sută) cunosc bine principalele mașini tractate folosite în agricultură. Mulți dintre ei, cunoscînd importanța lucrărilor executate de unele mașini, au putut să explice totodată rolul acestora în obținerea unor recolte bogate.

Trebuie spus însă, în același timp, că unele răspunsuri au fost nesatisfăcătoare. Cele mai multe greutăți le-au întîmpinat elevii în folosirea terminologiei tehnice, unde răspunsurile bune au atins abia o proporție de 21 la sută. S-au vădit însă o serie de lipsuri și în alte domenii. Astfel, s-a constatat că unii elevi nu cunosc suficient de bine tractorul, deși programa cuprinde numeroase ore pentru predarea acestei teme. De exemplu, ei știu care sînt lucrările la care e folosit tractorul, știu, de asemenea, că elementul principal al acestuia e motorul, dar nu cunosc suficient părțile lui componente, citînd în locul lor piese și mecanisme secundare — volanul, țeava de eșapament etc. Alți elevi, deși cunosc mecanismele tractorului, le prezintă prin acele părți care sînt mai evidente pentru ei (de exemplu, reduc mecanismul de mișcare la roțile tractorului).

Verificîndu-se cauzele acestor deficiențe, s-a constatat că în majoritatea școlilor de 8 ani de unde provin elevii care au fost chestionați, lecțiile despre tractor s-au dat pur descriptiv, fiind considerată suficientă intuirea exterioară, empirică a tractorului. Într-un număr relativ mic de școli a existat preocuparea de a se rezerva în cadrul practicii zile anumite în care elevii să poată

cunoaște nemijlocit funcționarea tractoarelor în strînsă legătură cu explicațiile teoretice primite.

Destul de empirice au fost și unele răspunsuri referitoare la părțile componente și la asamblarea diferitelor mașini și unelte — care nu au fost prezentate nici ele într-o formă adecvată în timpul practicii. Astfel, unii elevi au clasificat în mod greșit plugurile, în pluguri cu trupușă și antetru-pișă, cu un rînd sau cu două rînduri, cu 3 și 5 brazdare etc. Alții au confundat unele mecanisme ale plugului cu părțile principale ale acestuia.

Faptul că predarea unor teme a fost ruptă de practică s-a vădit și din unele răspunsuri privind lucrările de tăvălugit. O serie de elevi nu au putut indica tipurile de tăvălugi și le-au clasificat pe baza unor observații periferice — de exemplu, în raport cu forma lor. Numai elevii proveniți din școlile în care predarea sistematică a fost însoțită de demonstrații practice au dat răspunsuri bune la această problemă.

Constatări cu caracter diferit oferă răspunsurile date de elevi în legătură cu părțile componente ale semănătorii. În această privință se pare că a avut prioritate observația directă, dar că au fost insuficiente, în schimb, explicațiile științifice. Ca urmare, majoritatea elevilor, deși cunoșteau părțile componente ale semănătorii, nu știau care sînt denumirile acestora.

Concluziile trase în urma cercetării arată în primul rînd că este necesară o mai strînsă imbinare a predării cu practica. În același timp se impune, credem, asigurarea unei legături mai strînse între temele predate la diferite capitole (de pildă, între temele referitoare la factorii de vegetație, la viața plantelor, la problemele chimizării și mecanizării agriculturii), între lecțiile de agricultură și cele de botanică, zoologie, chimie, fizică etc. — ca și între acestea și practica agricolă. Trebuie să se generalizeze în practica tuturor profesorilor de specialitate verificarea pe teren, în timpul unor lecții cu caracter de aplicație în producție, a felului cum elevii pot utiliza cunoștințele științifice și tehnice însușite, a corectitudinii cu care folosesc limbajul tehnic.

În sfîrșit, considerăm că pentru ridicarea continuă a nivelului de pregătire al viitorilor mecanizatori și al tehnicienilor din agricultură ar fi foarte util ca la examenele de admitere în învățămîntul profesional și tehnic agricol să se introducă și verificarea orală a cunoștințelor de agricultură.

Prof. DIMITRIE D. ROMAN
și IOANA POPESCU
cercetători la Institutul
de științe pedagogice

Lucrări practice pe terenul agricol

Programa de istoria României (clasa a XI-a)

Intruși s-a întârziat cu difuzarea programei de istorie pentru clasa a XI-a, se publică mai jos partea a II-a a programei care urmează a fi aplicată în anul școlar 1964/1965 (ca urmare a primei părți, publicată în gazeta noastră din 25.IX.1964).

IV. Descompunerea feudalismului și formarea relațiilor capitaliste în țările române (mijlocul sec. XVIII — mijlocul sec. XIX) — 7 ore

1. Dezvoltarea țărilor române de la mijlocul secolului al XVIII-lea până la începutul secolului al XIX-lea — 2 ore. a) Situația internațională: războaiele ruso-turce; pacea de la Kuciuk Kainargi; revoluția burgheză din Franța și importanța ei. b) Situația economică a celor trei țări române; creșterea elementelor capitaliste în economia Transilvaniei; reformele din timpul lui Constantin Mavrocordat; dezvoltarea meșteșugurilor, a manufacturilor și a comerțului; apariția muncii salariale și începutul formării burgheziei. c) Ascensiunea luptei de clasă; mișcările țăranilor și lucrătorilor; principalele răscoale până la 1784. d) Situația politică; organizarea statului feudal. Întărirea luptei pentru independență; Bucovina sub ocupație austriacă.

2. Răscoala iobagilor din Transilvania condusă de Horia, Cloșca și Crișan — 1 oră. a) Cauzele răscoalei; pregătirea ei. b) Desfășurarea răscoalei; lupta comună a iobagilor români și unguri; ultimatumul dat de Horia; armistițiile cu nobilii, intervenția armatei imperiale și înăbușirea răscoalei. c) Însemnătatea și eoul internațional al marii răscoale populare conduse de Horia, Cloșca și Crișan. d) Urmările răscoalei; intensificarea luptelor sociale și politice din Transilvania; mișcarea națională condusă de burghesia română (Supplex libellus Valachorum).

3. Răscoala populară condusă de Tudor Vladimirescu — prolog al revoluției din 1848 — 1 oră. a) Cauzele răscoalei; ascuțirea contradicțiilor sociale; influența mișcărilor revoluționare din Europa; Eteria. Caracterul antifeudal și antiotoman al răscoalei de la 1821. b) Tudor Vladimirescu — exponent al poporului răsculat. c) Programul și desfășurarea răscoalei; forțele sociale participante; proclamația de la Padeș; ridicarea maselor din Oltenia; rolul pandurilor în răscoală; sosirea la București; încercările boierilor de a înăbuși răscoala; proclamațiile lui Tudor către țară; mișcarea eteristă în țările române; uneltrile reacțiunii interne și internaționale; dezbaterile forțelor revoluționare; intervenția turcilor; uciderea lui Tudor Vladimirescu. d) Cauzele înfrângerii răscoalei. e) Însemnătatea și urmările marii răscoale populare condusă de Tudor Vladimirescu; eoul răscoalei în Transilvania și Moldova.

4. Țările române în perioada premergătoare revoluției din 1848 — 2 ore. a) Ocupația turcească în principate; convenția de la Akerman; numirea domnilor pămînteni; constituția căvunariilor și conținutul ei progresist. b) Războiul ruso-turc din anii 1828—1829; prevederile păcii de la Adrianopole și importanța ei pentru dezvoltarea Țării Românești și Moldovei. c) Regulamentele organice; principalele prevederi social-economice și politice; Marx despre Regulamentul organic. d) Dezvoltarea social-economică a țărilor române până la 1848; creșterea producției de mărfuri și a comerțului; desființarea sistemului breslelor; lărgirea pieței interne; dezvoltarea porturilor și orașelor; căile de comunicație; relațiile economice cu țările străine; accentuarea exploatarei țăranilor și a lucrătorilor din manufacturi; întărirea burgheziei. e) Mișcările revoluționare premergătoare revoluției din 1848: Moldova 1839, Țara Românească 1840, mișcările țărănești din Munții Apuseni. Societățile revoluționare din țările române: „Frăția”, „Asociația patriotică”.

5. Dezvoltarea culturii în cele 3 țări române în prima jumătate a sec. al XIX-lea — 1 oră. a) Începuturile culturii naționale în cele 3 țări române; organizarea învățămîntului; societățile cultural-politice. b) Literatura: principalii reprezentanți (Vasile Alecsandri, Alecu Russo, Vasile Cîrlova, Eliade Rădulescu, Gr. Alexandrescu, Cezar Bolliac, G. Bariț, A. Mureșan). c) Apariția concepțiilor înaintate în studiul istoriei patriei — N. Bălcescu și M. Kogălniceanu (Magazinul istoric pentru Dacia). d) Primele publicații periodice în limba română. e) Formarea ideologiei burgheze — expresie a procesului de formare a relațiilor de producție capitaliste, a luptei împotriva jugului feudal și a jugului străin în cele trei țări române.

ORÎNDUIREA CAPITALISTĂ

I. Revoluția burghezo-democratică din 1848 în țările române — 5 ore

1. Situația țărilor române în ajunul revoluției. Mișcarea revoluționară din Moldova — 1 oră. a) Periodizarea și trăsăturile caracteristice orînduirii capitaliste. b) Situația internațională la mijlocul sec. XIX; anul revoluționar 1848 în Europa. c) Întărirea luptei maselor și a burgheziei împotriva orînduirii feudale și a asupririi naționale; cauzele generale ale revoluției de la 1848 din țările ro-

mane. d) Mișcarea revoluționară din Moldova; cauzele ei; forțele sociale participante; adunarea de la Iași; caracterul limitat al mișcării din martie; frământările țărănești. e) Activitatea revoluționară după înăbușirea mișcării din martie; programul de la Brașov și „Dorințele partidei naționale din Moldova”.

2. Revoluția burghezo-democratică din Țara Românească — 2 ore. a) Cauzele revoluției; pregătirea ei; legăturile revoluționarilor munteni cu revoluționarii din Moldova, Transilvania și cu mișcarea revoluționară din apusul Europei. b) Obiectele revoluției; forțele sociale participante; programul revoluției și caracterul său. c) Desfășurarea revoluției; rolul hotărîtor al luptei maselor în instaurarea guvernului revoluționar; poziția înaintată a burgheziei radicale în frunte cu marele revoluționar-democrat Nicolae Bălcescu; comploturile contrarevoluționare și înăbușirea lor ca urmare a acțiunii hotărîte a maselor populare; comisia proprietății, activitatea și lichidarea ei. d) Înăbușirea revoluției; uneltrile reacțiunii interne și internaționale; lupta eroică din Dealul Spierei; ocuparea Țării Românești de către trupele străine; convenția de la Balta Liman.

3. Revoluția burghezo-democratică din Transilvania — 2 ore. a) Situația imperiului habsburgic în 1848; izbucnirea revoluției la Viena și la Pesta. b) Cauzele revoluției din Transilvania; programul revoluției; caracterul ei burghezo-democratic. c) Desfășurarea revoluției din Transilvania; hotărîrile nejuste ale diotelor nobiliare de la Pojona și de la Cluj; uneltrile reacționare ale curții imperiale; caracterul progresist al luptei românilor pentru rezolvarea problemelor sociale; lupta moșilor sub conducerea lui Avram Iancu pentru lichidarea dominației nobililor; participarea iobagilor români la revoluția din Ungaria și a iobagilor unguri la lupta antifeudală a țăranilor români; lupta lui N. Bălcescu, Eftimie Murgu, M. Tancsics pentru unirea forțelor revoluționare române și maghiare. Proiectul de pacificare. d) Cauzele principale ale înfrângerii revoluției; nerezolvarea problemei agrare și nerezolvarea democratică a problemei naționale; uneltrile curții imperiale pentru dezbaterile forțelor revoluționare; intervenția armatei țariste. e) Însemnătatea istorică a revoluției de la 1848 din cele trei țări române, urmările și învățămintele ei.

II. Formarea statului național român; eucerirea independenței de stat a României — 4 ore

1. Unirea Moldovei cu Țara Românească — formarea statului național român — 1 oră. a) Dezvoltarea economică și politică a Moldovei și Țării Românești între anii 1848—1859; intensificarea luptei poporului pentru înfăptuirea unirii și pentru înlăturarea jugului străin. b) Războiul Crimeii; Congresul de la Paris (1856); atitudinea marilor puteri față de problema unirii Moldovei cu Țara Românească. c) Înăbușirea Unirii; forțele sociale uniuniste; lupta partidei naționale; divanurile ad-hoc (caracterul și însemnătatea hotărîrilor adoptate); Convenția de la Paris; adunările electivă; dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza; rolul luptei maselor populare în înăbușirea Unirii. d) Însemnătatea formării statului național român.

2. Dezvoltarea României între anii 1859—1866; reformele din timpul lui Alexandru Ioan Cuza — 1 oră. a) Lupta pentru desăvîșirea Unirii. b) Caracterul burghez și însemnătatea reformelor înfăptuite în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza (secularizarea averilor mînăstirești; legea rurală; legea pentru instruirea publică etc.); importanța luptei maselor populare pentru înăbușirea reformelor; poziția înaintată a lui Cuza și Kogălniceanu. c) Politica externă; slăbirea dependenței față de imperiul otoman; legăturile cu Transilvania, relațiile cu țările străine. d) Detronarea lui Cuza de către coaliția reacționară.

3. Dezvoltarea României între anii 1866—1877. Războiul pentru independența de stat a României — 2 ore. a) Situația economică; dezvoltarea producției, a mijloacelor de transport; dezvoltarea capitalismului după 1864; menținerea unor puternice rămășițe feudale în agricultură; convenția comercială cu Austro-Ungaria; pătrunderea capitalului străin în economie. b) Viața politică; instaurarea regimului burghezo-moșieresc; dinastia de Hohenzollern — expresie și instrument al regimului burghezo-moșieresc; Constituția; formarea partidelor politice ale burgheziei și moșierimii; formarea clasei muncitoare și începutul mișcării muncitorești; situația grea a țărănimii. c) Împletirea luptei maselor pentru înlăturarea jugului otoman cu lupta pentru revendicări social-politice; poziția claselor sociale în problema euceririi independenței de stat. Agravarea crizei din Balcani; atitudinea marilor puteri față de problema constituirii sta-

telor naționale în Peninsula Balcanică; izbucnirea războiului ruso-turc. Convenția romîno-rusă; proclamarea independenței de stat a României — 9 mai 1877. d) Desfășurarea războiului; principalele lupte (Grivița, Plevna, Rahova, Smîrdan); frăția de arme romîno-rusă; contribuția României la înfrîngerea Turciei și la eliberarea popoarelor balcanice. e) Încheierea păcii; hotărîrile de la San-Stefano și ale Congresului de la Berlin; însemnătatea euceririi independenței de stat a României; rolul hotărîtor al maselor populare în eucerirea independenței de stat.

III. Dezvoltarea Transilvaniei între anii 1849—1900 — 2 ore

a) Reinstaurarea regimului absolutist habsburgic după înfrîngerea revoluției burghezo-democratice; asuprirea socială și națională; mișcările antihabsburgice; regimul „liberal”; dualismul austro-ungar. b) Dezvoltarea economică; patentele din anii 1853 și 1854, care au consfințit desființarea serbiei obținută în timpul revoluției din 1848—1849; dezvoltarea industriei; a mijloacelor de transport; a sistemului bancar; concurența austriacă; dominația capitalului austro-ungar; menținerea Transilvaniei în stare de înapoiere față de restul imperiului. c) Situația social-politică; nerezolvarea problemei agrare în Transilvania ca urmare a constituirii regimului burghezo-moșieresc; stratificarea social-economică la sate; formarea proletariatului industrial modern; înrîutățirea situației maselor în condițiile împletirii exploatarea sociale cu asuprirea națională; întărirea burgheziei române, săsești și maghiare; preponderența economică și politică a moșierimii maghiare. d) Lupta maselor populare și a burgheziei române împotriva asupririi naționale; conținutul reacționar al „legii naționalităților”; partidul național român; accentuarea tendinței de unire cu România sub influența războiului pentru independență; poziția de clasă a burgheziei în problema națională.

IV. Dezvoltarea economică, socială și politică a României între anii 1870—1900 — 2 ore

a) Dezvoltarea economică: creșterea relativă a ritmului dezvoltării capitalismului; dezvoltarea industriei și caracterul său unilateral; dezvoltarea agriculturii; lărgirea circulației mărfurilor și a transporturilor; regimul protecționist; războiul vamal cu Austro-Ungaria; creșterea comerțului exterior. b) Dezvoltarea social-politică: intensificarea exploatarei proletariatului; accentuarea stratificării social-economice la sate; ascuțirea luptei de clasă (răscoala din 1888). c) Politica externă: întărirea dependenței față de marile puteri capitaliste (aderarea României la tripla alianță); relațiile cu țările vecine. d) Dezvoltarea mișcării muncitorești la sfîrșitul sec. al XIX-lea; începutul răspîndirii marxismului în România; formarea conștiinței de clasă a proletariatului; aderarea cercurilor muncitorești la Internaționala a II-a; crearea P.S.D.M.R. și activitatea sa.

V. România între anii 1900—1914 — 3 ore

1. Situația social-economică și politică — 1 oră

a) Situația internațională: trecerea la sfîrșitul sec. al XIX-lea și începutul sec. XX a sistemului capitalist la faza imperialistă; apariția și dezvoltarea leninismului — marxismul epocii imperialiste; ascuțirea contradicțiilor imperialiste; constituirea celor două tabere imperialiste (Antanta și Puterile Centrale); dezvoltarea rapidă a capitalismului în S.U.A., Germania, Japonia; intensificarea luptei pentru reimpărțirea lumii. b) Situația economică și politică; trecerea capitalismului în stadiul imperialist în România; dezvoltarea industriei — trăsăturile sale specifice; agricultura, rolul ei dominant în economia țării; dezvoltarea sistemului bancar; întărirea legăturilor economice cu Transilvania; lupta dintre trusturile străine pentru subordonarea economiei românești. c) Dezvoltarea mișcării muncitorești între anii 1900—1907; avîntul mișcării muncitorești între 1905—1907; eoul revoluției burghezo-democratice ruse din 1905—1907; crearea sindicatelor; activitatea muncitorilor revoluționari în frunte cu I. C. Frimu și Ștefan Gheorghiu; înființarea Uniunii Socialiste din România (1907).

2. Răscoala țăranilor din 1907 — 1 oră. a) Cauzele răscoalei: exploatarea sîngeroasă a țărănimii; nedreapta împărțire a pămîntului; lipsa de drepturi a țărănimii; abuzurile trusturilor arendărești; creșterea rentei pămîntului și adîncirea mizeriei țărănimii la începutul sec. XX; ascuțirea contradicțiilor de clasă la sate. b) Desfășurarea răscoalei: izbucnirea și extinderea răscoalei în Moldova; fraternizarea spontană a muncitorilor cu țărani la Pașcani și Galați; criza politică din țară (tutelegerea reacționară de clasă dintre partidele conservator și liberal împotriva țărănimii răscolate); desfășurarea răscoalei în Muntenia și Oltenia; eroismul țăranilor; reprimarea sîngeroasă a răscoalei de către regimul burghezo-moșieresc. c) Eoul internațional și însemnătatea marii răscoale țărănești din 1907; învățămintele ei. d) Legislația agrară burghezo-moșierescă după 1907; caracterul ei limitat.

3. Mișcarea muncitorească între anii 1907—1914; România și războaiele balcanice — 1 oră. a) Atitudinea mișcării muncitorești față de răscoala din 1907; sprijinirea răscolărilor de către elementele revoluționare din mișcarea muncitorească; poziția trădătoare a elemente-

lor oportuniste. b) Dezvoltarea mișcării muncitorești între 1910—1914; întărirea spiritului de luptă al clasei muncitoare; reconstituirea Partidului Social Democrat din România (1910); legăturile cu mișcarea muncitorească internațională. c) România și războaiele balcanice; cauzele și caracterul lor; neutralitatea României în timpul primului război balcanic; intervenția imperialistă a României în al doilea război balcanic; pacea de la București. d) Ascuțirea la maximum a contradicțiilor capitaliste; ajunul primului război mondial.

VI. Dezvoltarea Transilvaniei între anii 1900—1914 — 2 ore

a) Situația economică; dezvoltarea industriei; regimul protecționist; apariția capitalului monopolist; pătrunderea capitalului apusean; urmările concurenței austriace și ale războiului vamal dintre Austro-Ungaria și România; accentuarea dezvoltării intensive a agriculturii; ruina micilor gospodării țărănești. b) Viața social-politică: întărirea exploatarei în condițiile trecerii la imperialism; accentuarea stratificării țărănimii; puternica emigrare a țăranilor din Transilvania; lipsa de drepturi politice a muncitorilor și țăranilor; concurența economică dintre burgheziile naționale. Subordonarea Transilvaniei față de interesele imperialismului austro-ungar și german; relațiile cu România. c) Dezvoltarea mișcării muncitorești: răspîndirea marxismului și creșterea conștiinței de clasă a muncitorimii; intensificarea mișcării greviste; formarea sindicatelor; presa muncitorească; constituirea secției române a P.S.D. din Ungaria; întărirea luptei de clasă în Transilvania; influența primei revoluții burghezo-democratice din Rusia; eoul răscoalei din 1907. d) Întărirea luptei maselor populare împotriva asupririi naționale și pentru unire cu România; sprijinirea acestei lupte de către opinia publică progresistă din România.

VII. Dezvoltarea culturii între anii 1848—1918 — 2 ore

a) Lupta dintre materialism și idealism în țara noastră la sfîrșitul sec. XIX și începutul sec. XX. b) Progresele învățămîntului: lărgirea învățămîntului primar și secundar; apariția învățămîntului profesional ca urmare a nevoii de muncitori calificați; organizarea și dezvoltarea învățămîntului superior. Analfabetismul și înapoierea culturală a maselor populare — expresie a exploatarea sociale și a asupririi naționale. c) Dezvoltarea științei și tehnicii: matematica (D. Emanuël, I. Bolyai, S. Haret); științele naturale (Em. Racoviță, Gr. Antipa, Gh. Munteanu-Murgoci); medicina (V. Baboș, I. Cantacuzino, Gh. Marinescu); chimia (C. I. Istrati); fizica și mecanica (N. Teclu, Tr. Vuia, A. Vlaicu, H. Coandă, Anghel Sașlagiu); agrobiologia (I. Ionescu de la Brad); filozofia (V. Conta); istoria și filologia (A. D. Xenopol, B. P. Hașdeu); Academia Română; lupta oamenilor de știință progresiști împotriva curentelor reacționare. d) Dezvoltarea literaturii: rolul societăților culturale; principalele curente; dezvoltarea realismului critic; V. Alecsandri, M. Eminescu, I. Creangă, I. Slavici, I. L. Caragiale, G. Coșbuc, D. Th. Neculaș, M. Sadoveanu; critica literară. e) Dezvoltarea artelor: pictura (Th. Aman, I. Andreescu, N. Grigorescu, Șt. Luchian, O. Băncilă); muzica (C. Porumbescu, G. Enescu); teatrul. f) Importanța dezvoltării culturii înaintate pentru progresul social-politic al poporului român.

VIII. România în timpul primului război mondial — 2 ore.

a) Situația internațională în preajma primului război mondial; caracterul imperialist al primului război mondial. Poziția arpei internaționaliste a mișcării muncitorești în frunte cu V. I. Lenin față de războiul imperialist (Conferința de la Zimmerwald și Kienthal). b) România în primii doi ani ai războiului imperialist; lupta celor două tabere imperialiste pentru atragerea României în război; „neutralitatea armată”. Lupta dintre elementele revoluționare și cele oportuniste din P.S.D. în problema neutralității, războiului și păcii; aderarea P.S.D. din România la mișcarea de la Zimmerwald; lupta clasei muncitoare împotriva războiului imperialist; demonstrația eroică de la Galați din 13 iunie 1916. c) Intrarea României în războiul mondial imperialist; ofensiva armatei române în Transilvania; contraofensiva trupelor Puterilor Centrale; retragerea în Moldova; situația grea a maselor populare pe teritoriul ocupat și în Moldova. d) Lupta maselor populare împotriva războiului imperialist. e) Refacerea armatei române; marile bătălii din Moldova.

IX. România în anii 1917—1918 — Unirea Transilvaniei cu România — 1 oră

a) Influența Marii Revoluții Socialiste din Octombrie asupra mișcării muncitorești din țara noastră; împletirea luptei pentru apărarea revoluționară a puterii sovietice cu lupta pentru revendicările proprii. Amploarea luptelor revoluționare din anul 1917. b) Încheierea păcii separate dintre România și Germania (caracterul ei înrobitor). c) Unirea Transilvaniei cu România — încheierea procesului de formare a statului național român, în condițiile dezmembrării imperiului austro-ungar, ca urmare a creșterii puternice a luptei revoluționare a maselor populare.

Probleme ale igienei procesului de învățămînt

Cercetări medico-științifice

Faptul că puterea de muncă intelectuală și concentrarea atenției elevilor variază în timpul desfășurării orelor de curs este cunoscut de toți pedagogii. Tot atât de cunoscut este faptul că volumul de cunoștințe pe care trebuie să le acumuleze copilul și mai ales adolescentul zilelor noastre este de câteva ori superior volumului de cunoștințe acumulate — să zicem — acum două decenii și că acest volum continuă să crească mereu, ca urmare a dezvoltării nestăvilite a științei și tehnicii moderne. Capacitatea funcțională a scoarței cerebrale este însă limitată. Survine oboseala și, o dată cu ea, se diminuează puterea de muncă, antrenînd, în anumite cazuri, grave disfuncțiuni cerebrale.

Aceste fapte, constatate în practica curentă de cadrele didactice, au fost studiate de cercetători prin mijloace științifice de remarcabilă precizie. S-a ajuns astfel la concluzia că organizarea corectă a muncii face să crească rezistența la oboseală dar în măsură insuficientă, refacerea completă a capacității de muncă, adică a conexiunilor celulelor scoarței, fiind condiționată de o serie întreagă de factori — somnul, pauza activă, educația fizică, odihna de vară, alimentația rațională, condițiile de mediu ale locului de muncă (iluminat, aerisire, temperatura aerului, intensitatea zgomotului etc.).

În anii puterii populare, în țara noastră s-au făcut progrese mari în asigurarea unor condiții optime de învățămînt. S-au construit numeroase școli moderne, amenajate după principii științifice, temeinic studiate. S-a îmbunătățit în același timp organizarea procesului de învățămînt. Cu toate acestea, există încă o serie de factori care pot favoriza oboseala elevilor; acești factori trebuie identificați și apoi eliminați, atât în scopul creșterii capacității de studiu a elevilor, devenită obligatorie prin lărgirea continuă a volumului de cunoștințe, cât și în scopul ocrotirii sănătății lor psiho-fizice.

Găsirea metodelor prin care se depistează în mod concret aceste condiții este o sarcină a cercetării medico-științifice și se realizează prin asistarea medicului la orele de curs, în timpul cărora el urmărește, după un ghid anume întocmit, reactivitatea elevilor în funcție de anumiți factori de mediu.

Medicul înregistrează în pri-

mul rînd date asupra igienei sălii de clasă și a mobilierului. Astfel, stabilește raportul dintre suprafața și cubajul clasei față de numărul de elevi, notează temperatura aerului, modul de aerisire, luminozitatea, cercetează dacă băncile sînt instalate după înălțimea lor, pentru a constata dacă ansamblul creează într-o măsură oarecare condiții de „amfiteatru“.

În al doilea rînd, medicul urmărește dacă unii elevi au dificultăți în descifrarea scrierii de pe tablă, în vizionarea corectă a materialului didactic — planșe, hărți, etichete — dacă poziția în bănci este corectă. Urmărește dacă în jurul sălii de clasă se produc zgomote și care sînt sursele zgomotelor, intensitatea lor, măsura în care acestea distrag atenția elevilor sau îi obligă la un supra efort de atenție.

În al treilea rînd, medicul observă comportamentul elevilor în timpul orei și apoi în recreație. Astfel, urmărește dacă solicitarea maximă a atenției lor are loc după perioada de adaptare de 10-15 minute de la începutul orei și nu depășește ultimele 10-15 minute, necesare dezadaptării de la sfîrșitul orei. Totodată, medicul urmărește dacă la unii elevi nu apar manifestări involuntare de indisciplină, de lipsă de atenție, dacă ei se dezadaptează la finele orei sau rămîn preocupați în continuare de conținutul lecției (ceea ce dăunează destinderii și readaptării necesare pentru ora următoare), dacă se respectă timpul afectat recreației. În cursul recreației se cercetează dacă există preocuparea ca toți elevii să părăsească sala de clasă în vederea improspătării aerului și pentru asigurarea „pauzei active“, în care organismul să-și deconecteze scoarța cerebrală, dacă sînt asigurate măsurile de prevenire a accidentelor. Apoi medicul urmărește cum se comportă elevii după întoarcerea în clasă, în așteptarea intrării profesorului.

În timpul desfășurării orei, medicul caută să depisteze caracteristicile de oboseală pe un număr redus de elevi — un singur rînd de bănci, de exemplu (12-14 elevi) — pentru a-i putea observa și a putea nota anumite semne care precizează starea lor de oboseală (stare de excitație moderată, stare de excitație avansată, stare de inhibiție). În anumite cazuri, cînd condițiile permit, medicul aplică la finele orei, cu ajutorul profesorului,

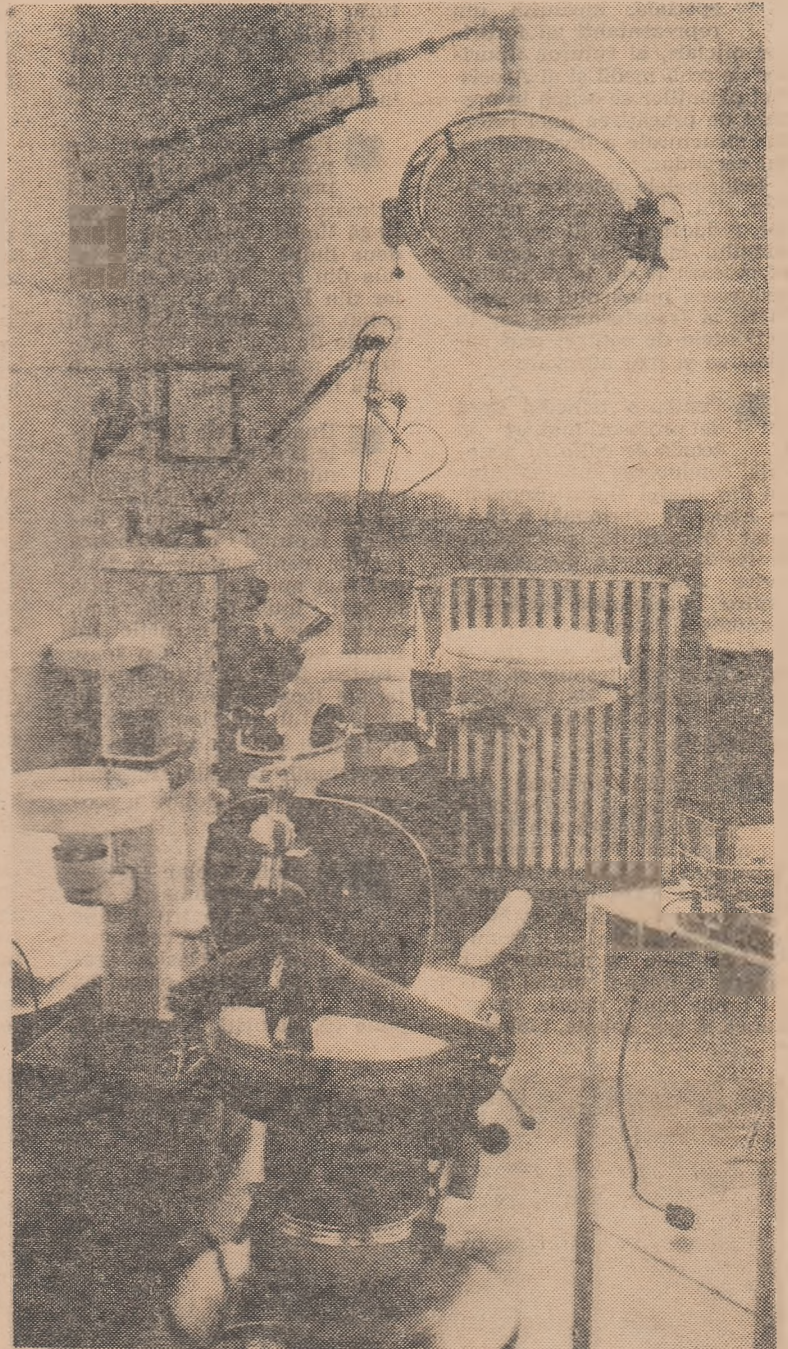
anumite probe psihologice, care durează aproximativ cinci minute (substituție simplă, combinată sau cu calcul, asocieri de cuvinte, memorizare de cuvinte etc.). Aceste probe, care se efectuează pe imprimante elaborate de specialiști în psihologia infantilă din institutele de științe medicale și pedagogice, sînt extrem de folositoare și concludente.

Medicii care fac asemenea cercetări sînt special instruiți. Ei își axează activitatea pe urmărirea comportamentului tuturor categoriilor de elevi și în mod special asupra celor cu dificultăți școlare (cu note mici în general, corigenți, repetenți). Cercetarea comportării unor anumiți elevi este continuată cu ajutorul cadrelor didactice și al părinților, pentru depistarea eventualelor deficiențe privind regimul de activitate și odihnă în mediul din afara școlii.

Metoda arătată mai sus, ca și metoda urmării pe bază de ghid a condițiilor de igienă în care se desfășoară orele de educație fizică, au deci ca scop să stabilească reactivitatea organismului elevilor. Pe baza observațiilor notate, medicul discută aspectele constatate cu direcția școlii, cu profesorul care a condus ora și cu dirigintele clasei.

Este neîndoiește că urmărirea reactivității elevilor prin asemenea metode științifice duce la depistarea cauzelor care generează sau agravează oboseala și contribuie la găsirea, în comun, a mijloacelor prin care aceste cauze să poată fi înlăturate.

Dr. G. E. SOLCANESCU
medic primar de igiena copilului și adolescentului

Cabinetul medical al Școlii medii nr. 1 „N. Bălcescu“ din Ploiești

Școala, medicul și familia

Statul nostru manifestă o deosebită grijă față de sănătatea elevilor, asigurîndu-le condiții optime pentru a crește cit mai voinici, mai sănătoși, pentru a se dezvolta armonios. În acest scop se acordă o mare atenție problemelor de igienă și educație sanitară a școlărilor, se iau numeroase măsuri de prevenire și combatere a bolilor.

Recent, Comitetul executiv al sfatului popular al Capitalei a organizat o nouă acțiune pe această linie: la nivelul raioanelor au avut loc consfătuiri în care au fost chemați să-și spună cuvîntul, să vină cu sugestii, cu propuneri toți cei ce se îngrijesc de sănătatea elevilor — lucrători ai secțiilor de învățămînt, ai secțiilor de sănătate și prevederi sociale, directori de școli, diriginți, medici școlari, reprezentanți ai comitetelor de părinți. Au fost dezbătute, cu acest prilej, trei probleme: asistența stomatologică în școli și în mod special dispensarizarea stomatologică a elevilor din clasa I; probleme privind igiena și educația sanitară în școli, legate de prevenirea și combaterea bolilor transmisibile; măsurile ce trebuie luate pentru îmbunătățirea asistenței medicale în școli. Toate aceste probleme au fost studiate în prealabil minuțios în școli, ceea ce a dat posibilitatea să se cunoască bine situația concretă și să se găsească soluții operative, eficiente.

În cadrul discuțiilor privind a-

sistența stomatologică în școli, s-a arătat că ea trebuie sprijinită cu toată convingerea atât de cadrele didactice cit mai ales de părinți. S-a subliniat de asemenea necesitatea de a se îmbunătăți activitatea cabinetelor stomatologice din școli printr-o programare judicioasă a elevilor la consultații și tratamente. O serie de participanți la discuție au pus accentul pe măsurile care trebuie luate de școală și de familie pentru prevenirea și combaterea bolilor transmisibile și îndeosebi a hepatitei epidemice. Analizîndu-se situația din fiecare raion, s-a arătat că acolo unde școlile, părinții, manifestă preocupare pentru igiena individuală a elevilor și igiena colectivă există mai puține cazuri de îmbolnăvire.

De multă atenție s-a bucurat în consfătuiri și problema cabinetelor școlare. Criticîndu-se faptul că unele dintre acestea funcționau numai pînă în jurul orelor 14-15, deservind un timp prea scurt seria de după amiază, s-a cerut ca ele să-și organizeze astfel programul încît să asigure complet și asistența acestei serii de elevi.

Propuneri judicioase s-au făcut și în ceea ce privește păstrarea curățeniei în școli, aerisirea sălilor de clasă, întreținerea grupurilor sanitare, asigurarea dezinfectiei, subliniindu-se grija pe care trebuie s-o arate directorii școlilor pentru planificarea în cantități suficiente a dezinfectanților, pentru păstrarea acestora

în condiții corespunzătoare și utilizarea lor corectă.

La discuții au luat parte și numeroși diriginți, care au ridicat îndeosebi problema organizării celor „cinci minute de control și autocontrol igienic“ și au arătat cum le formează elevilor deprinderi corecte de igienă (folosirea trusei individuale).

O altă problemă ridicată în consfătuiri a fost aceea a folosirii huselor pe bănci și pe catedră, a papucilor cu talpă de pînză, a covoarelor așternute în clasă. Concluzia, întărită de argumentele medicale, a fost că toate acestea trebuie înlăturate întrucît acumulează mult praf și germeni (s-a făcut un calcul cit praf și citi germeni acumulează o husă pe unitatea de suprafață într-o săptămînă) care dăunează sănătății elevilor. Banca, chiar dacă se murdărește, poate fi curățată pe loc, mai repede decît husa, iar elevii trebuie obișnuiți să o păstreze curată.

În consfătuiri s-a arătat de asemenea necesitatea ca în cadrul consiliilor pedagogice, al lectoratelor pentru părinți să se dea mai mare atenție problemelor de igienă și educație sanitară.

Aducînd în atenția celor interesați probleme importante ale igienei școlare, prilejuind luarea unor măsuri eficiente, consfătuirile organizate de Sfatul popular al Capitalei au contribuit la crearea unui front comun între școală, medici și familie în vederea asigurării sănătății elevilor.

A spărut

LIMBA ROMÂNĂ

nr. 61964

În sumar:

FILOLOGIE

LINGVISTICA GENERALĂ
AL. ROSETTI: Despre Glosematia lui L. Hjelmslev.

G. F. TEPELEA: O ediție necunoscută a Alexandriei.

TOPONIMIE

GRAMATICA; VOCABULAR ȘI ORTOGRAFIE

ION DONAT: Considerații istorice asupra toponimiei românești (I).

CRITICĂ ȘI BIBLIOGRAFIE

VICTOR IANCU: Cu privire la morfo-sintaxa articolului.
KIRALY FRANCIS: Precizări etimologice.
MILE TOMICI: Despre normele de redare a numelor și cuvintelor sîrbo-croate în limba romînă.

EMINESCU, Proză literară. Ediție îngrijită de Eugen Simion și Flora Suteu, cu un studiu introductiv de Eugen Simion, București, Editura pentru literatură, 1964 (Ion Gheție).

IN MEMORIAM

ADRIAN MARINO: Iluministi romîni și problema „cultivării“ limbii.
MIRELA TEODORESCU: Neologisme în primele relații de călătorie românești.

JACQUES BYCK (Elena Șerban). Cuprînsul revistei „Limba romînă“ pe anul 1964. Indice.

Zin de peste hotare

Corespondența

SINNICOLAU MARE

Cabinetul metodic al Școlii medii din Sinnicolau Mare, regiunea Banat, amenajat într-o sală specială, pune la dispoziția cadrelor didactice, după cum ne scrie prof. I. Samoila, un bogat material în sprijinul predării: programele de învățământ, diafilme, discuri, benzi de magnetofon etc, precum și fișe pe specialități, în care sînt notate pe scurt metodele și procedeele cele mai bune folosite de cadrele didactice ale școlii sau sînt reproduce extrase din literatura pedagogică.

În cadrul cabinetului se fac și înregistrări după emisiunile radiofonice de teatru (ale operelor dramatice care se studiază în orele de curs) ori după expunerile unor critici literari pe diverse probleme care sînt studiate în școala medie.

La cabinet se citește și se discută, de asemenea, lucrările profesorilor înscrși la examenele pentru obținerea gradelor didactice. Tot aici se desfășoară o vie activitate în legătură cu întocmirea anuarului școlii.

TEREBEȘTI — CAREI

Referindu-se, într-o scrisoare pe care ne-a trimis-o recent, la activitatea cercului pedagogic al învățătorilor din raionul Carei, prof. N. Antonescu ne relatează că în acest an școlar, sub îndrumarea Institutului de perfecționare a cadrelor didactice-Cluj, cercul și-a îmbunătățit metodele de muncă. Dacă în trecut activitatea cercului se reducea doar la organizarea unor lecții deschise, acum se pune un accent deosebit pe studiul individual al învățătorilor — fără să se neglijeze, bineînțeles, nici ținerea lecțiilor cu caracter demonstrativ. Temele alese pentru studiul individual sînt prevăzute pentru o durată mai lungă, de cîțiva ani, așa încît să poată fi bine aprofundate, pe baza cercetării unei bibliografii corespunzătoare. Tema planificată pentru perioada actuală, de exemplu, este „Organizarea muncii de învățare în clasele I-IV în vederea însușirii temeinice a cunoștințelor”, care cere largi încursiuni în psihologia învățării. Din ea s-au desprins pentru anul acesta subiectele „Condițiile psihologice ale însușirii cunoștințelor” și „Ridicarea eficienței lecțiilor”.

MĂRGINENI

Tovarășul Gheorghe C. Blănaru ne informează că la Școala generală de 8 ani din Mărgineni se acordă multă atenție răspîndirii celor mai bune metode de predare. Astfel, în cursul primului trimestru al anului s-au ținut o serie de lecții deschise predate de cei mai buni profesori ai școlii. Lecțiile au fost urmate de discuții în care s-au scos în evidență trăsăturile caracteristice ale metodelor folosite în predare. Ca urmare a acestei acțiuni s-au putut constata progrese evidente în munca învățătorilor și profesorilor, în special a celor nou numiți în învățămînt.

SATU MARE

Profesorul Iuliu Bud ne informează despre preocuparea pe care o manifestă diriginții claselor a XI-a de la Școala medie nr. 2 din Satu Mare pentru pregătirea elevilor în vederea examenului de maturitate. Astfel, în trimestrul trecut a fost organizată o ședință în care s-au dezbătut probleme privind sarcinile dirigințelii în organizarea și controlul pregătirii elevilor pentru acest examen. Printre formele de muncă folosite de diriginți în acest scop se numără și efectuarea mai multor asistențe la lecții, îndrumarea judicioasă a studiului individual al elevilor, legătura mai strînsă cu colectivul de profesori ai clasei, cu organizația U.T.M. și cu părinții elevilor. De asemenea, diriginții se îngrijesc de organizarea din vreme a orelor de consultații și meditații, de evitarea supraîncărcării elevilor cu acțiuni cultural-sportive, de mai buna organizare a timpului lor liber.

CRAIOVA

A devenit o tradiție ca, trimestrial, părinții celor peste 1000 de elevi de la Școala profesională din cadrul grupului școlar „Electroputere”-Craiova să se adune, din toate colțurile regiunii Oltenia, pentru a se întîlni cu cadrele didactice din școală. O astfel de întîlnire, ne comunică prof. Georgeta Florigoanță, a avut loc din nou nu de mult. Ca de obicei, directorul școlii a prezentat situația la învățătură și disciplină a elevilor pe trimestrul trecut, scoțînd în evidență rezultatele frumoase pe care le-au dobîndit mulți elevi din școală. În continuare a fost prezentat referatul cu tema „Colaborarea strînsă între școală și familie — factor important în educarea comunistă a elevilor”. Referatul a subliniat rolul pe care-l joacă în educația elevilor exemplul personal al părinților. Ședința a constituit astfel un prilej de a îmbunătăți activitatea în următoarea etapă de muncă.

BELINT — LUGOJ

Prof. Vasile Cica de la Școala medie din Belint, raionul Lugoj, ne vorbește, într-o scrisoare pe care ne-a trimis-o recent, despre preocupările folclorice ale profesorilor de limba română din școala respectivă. Împreună cu elevii lor, aceștia au adunat în comună numeroase piese folclorice. O bună parte dintre ele au fost selecționate și trimise Casei de cultură a regiunii Banat, care le-a publicat, menționînd numele culegătorilor, în culegerea intitulată „Banatele, mîndră floare”. Această încurajare a făcut ca acțiunea de culegere a folclorului să se extindă. În prezent numeroși elevi ai școlii, conduși de profesorii lor, participă cu pasiune la acțiunea de culegere a literaturii populare orale.

NAIDĂȘ — ORAVIȚA

Recent, ne comunică prof. Pavel Caragea, la Școala generală de 8 ani din com. Naidăș, raionul Oravița, a fost dat în folosință un internat dotat cu toate cele necesare unei bune funcționări. Înființarea internatului ușurează în mare măsură buna desfășurare a procesului instructiv-educativ, intrucît numeroși elevi cu domiciliul în satele învecinate, care din cauza depărtării întîrziu la primele ore, acum sînt prezenți la timp la cursuri.

■ În Belgia, o comisie specială, alcătuită din reprezentanți ai forurilor oficiale, ai tuturor tipurilor de școli medii și ai Asociației părinților se ocupă în prezent de pregătirea unei reforme structurale a învățămîntului secundar.

Principalele obiective urmărite sînt simplificarea orelor, reducerea simfioare a volumului lucrărilor pe care le efectuează elevii la domiciliu, reducerea numărului de examene și transformarea lor în mijloacele de control mai obiective și mai adecvate.

■ Pentru a remedia lipsa de profesori-maîstri în școala de cultură generală, conducerea învățămîntului din landul Hessa (Republica Federală Germană) a înființat 4 institute pedagogice profesionale, care vor forma cadre didactice specializate pentru disciplinele artistice, manuale și tehnice.

Durata studiilor este de 4 ani. Candidații trebuie să posede certificatul de absolvire a școlii medii sau a unei școli echivalente.

■ Consiliul național de cercetare și perfecționare pedagogică din India s-a ocupat în ultimul timp de elaborarea unor manuale model pentru învățămîntul mediu. Zece grupe de cercetători au alcătuit, cu sprijinul Comisiei centrale a publicațiilor școlare, manuale model pentru limba hindi, istorie, matematică, fizică, chimie, biologie.

tehnologie, comerț și agricultură.

Primele tiraje ale acestor manuale vor fi gata în curînd, urmînd să fie experimentate în școli.

■ Parlamentul finlandez a votat recent o lege care prevede că elevii școlii primare trebuie să învețe, pe lîngă limba finlandeză, și o a doua limbă. Aceasta poate fi una din limbile naționalităților din Finlanda (suedeză, lapona), sau o limbă străină. În școlile de grad superior programa prevede învățarea a două limbi străine.

■ Una din cele mai dificile probleme ale învățămîntului din Nigeria este aceea a construirii clădirilor școlare. Dificultățile se datoresc faptului că, din cauza poziției continentale a țării (cel mai apropiat port se află la mai mult de 1000 km), materialele de construcție sînt foarte costisitoare. Cu toate acestea, folosînd și unele materiale locale (trestie, lemn etc.), statul nigerian a reușit în ultimii ani să depășească previziunile planului național de construire și dotare a școlilor.

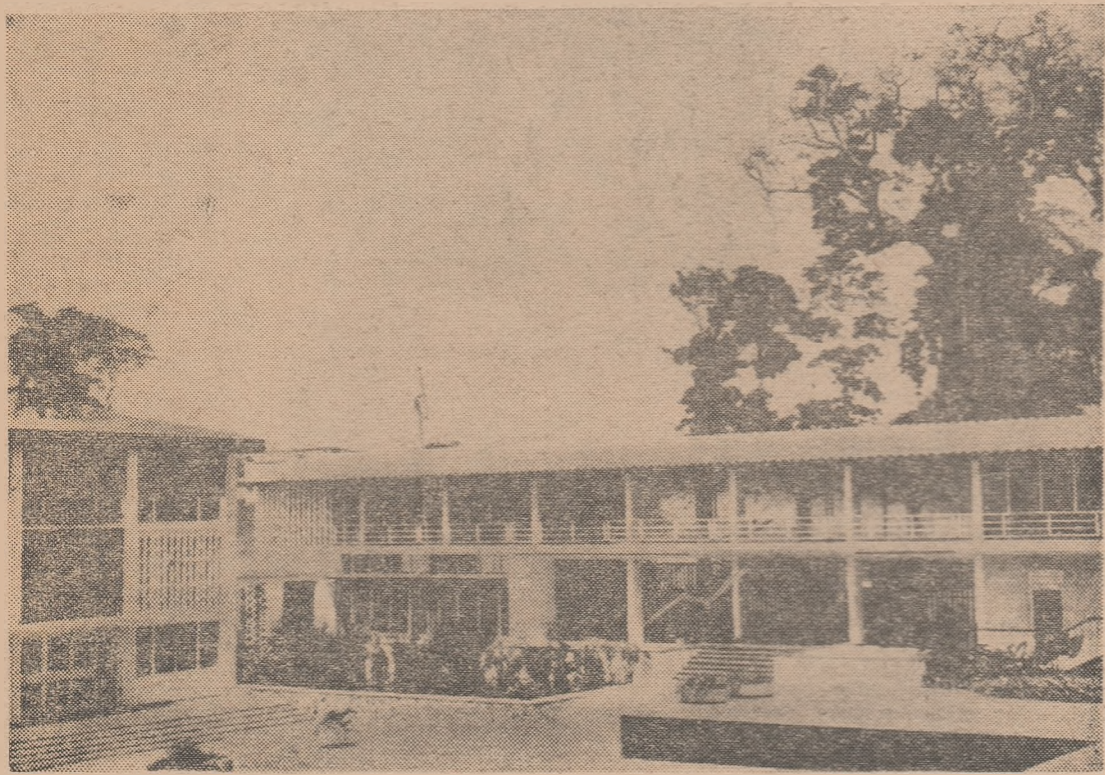
■ În anul școlar 1964 — 1965, programa de învățămînt pentru școlile medii din Grecia prevede studierea literaturii clasice grecești nu pe textele originale, ci pe texte traduse. Se presupune că, datorită acestei mă-

suri, elevii vor reuși să-și însușească în condiții mai bune valorile culturale pe care le cuprinde literatura antică elină.

■ Pe lîngă Colegiul tehnic din Kuwait s-a organizat anul acesta un curs mediu cu durata de doi ani pentru pregătirea muncitorilor calificați. Programa este axată în principal pe disciplinele tehnice, fără a se neglija unele obiecte de cultură generală. Absolvenții cei mai merituoși au posibilitatea să urmeze în continuare cursurile colegiului tehnic.

■ În vederea modernizării metodelor de predare a disciplinelor științifice, Ministerul Învățămîntului din Italia a organizat în acest an într-o serie de licee și școli pedagogice un număr de clase „pilot”, în care se predă chimia și matematica. Aceste clase, în care studiul se desfășoară conform unor principii didactice moderne, sînt dotate cu aparatură ușor de minuit pentru lucrările practice ale elevilor.

■ Începînd din anul 1965, UNESCO va acorda anual un număr de premii în scopul încurajării producției de manuale școlare în țările în curs de dezvoltare. Premiile vor fi atribuite autorilor celor mai bune manuale de istorie, geografie și educație civică pentru învățămîntul mediu, tehnic și profesional.

Căminul studenților Colegiului de știință și tehnică din Republica Ghana

CONCURSURI

Institutul agronomic „Dr. Petru Groza” din Cluj anunță concurs pentru ocuparea postului de conferențiar la catedra de genetică și ameliorarea plantelor, disciplina „Ameliorarea plantelor”, poziția II/2, de la Facultatea de agricultură.

Cererile pentru înscrierea la concurs se vor înainta, în termen de o lună de la publicarea prezentului anunț, la rectoratul Institutului agronomic „Dr. Petru Groza” din Cluj, str. Mănăștur nr. 3, însoțite de următoarele acte: copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent de studii superioare; copie legalizată de pe diploma de doctor sau de candidat în științe; lucrările științifice ale candidatului; într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activității profesionale și sociale a candidatului, eliberat de instituția (întreprinderea) în care acesta își are funcția de bază; memoriul de activitate didactico-științifică, semnat de candidat; autobiografia.

Institutul pedagogic de 3 ani din Pitești anunță scoaterea la concurs a următoarelor posturi didactice:

1) conferențiar, poziția 2 din statul de funcțiuni, disciplina „Limba română contemporană”, catedra de limba română;

2) conferențiar, poziția 3 din statul de funcțiuni, disciplina „Istoria literaturii române”, catedra de literatură română;

3) conferențiar, poziția 1 din statul de funcțiuni, disciplinele „Calcul diferențial și integral” și „Ecuații diferențiale, ordinare și cu derivate parțiale”.

Cererile se vor înainta rectoratului Institutului pedagogic de 3 ani din Pitești, str. Gheorghe Doja nr. 41, în termen de o lună de la data publicării prezentului anunț, însoțite de următoarele acte: copie legalizată după actele de studii; lucrările științifice ale candidatului; certificat de caracterizare a activității profesionale și obștești, eliberat de instituția (întreprinderea) la care își are funcția de bază, sau recomandarea șefului de catedră în cazul cînd candidatul funcționează în învățămîntul superior; certificatul de vechime în muncă, eliberat de unitatea în care lucrează; memoriul de activitate didactică și științifică, semnat de candidat.

Institutul de construcții din București anunță scoaterea la concurs a următoarelor posturi didactice:

1) profesor la disciplina geometrie

descriptivă — poziția I din statul de funcțiuni al catedrei de geometrie descriptivă și desen I;

2) conferențiar la disciplina mecanică teoretică — poziția 5 din statul de funcțiuni al catedrei de mecanică construcțiilor II.

Persoanele care doresc să participe la concurs vor înainta, în decurs de o lună de la publicarea prezentului anunț, o cerere adresată rectorului Institutului de construcții din București, b-dul Republicii nr. 176, raionul 23 August, însoțită de următoarele acte: copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent cu studii superioare; copie legalizată de pe diploma de doctor sau candidat în științe; copie legalizată de pe atestatul de profesor sau conferențiar; lucrările științifice ale candidatului într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activității profesionale și sociale a candidatului, eliberat de instituția în care acesta își are funcția de bază; memoriul de activitate didactico-științifică, semnat de candidat; autobiografia.

Cei ce funcționează într-o instituție de învățămînt superior sînt obligați să comunice în scris, rectorului, înscrierea la concurs. Orice informație suplimentară se poate cere la rectorat.